

Într-o lume corectă politic și nevertebată moral, cum este cea în care trăim, a susține cauza Sudului din timpul Războiului de Secesiune te trimite într-o companie nefrecventabilă. Din acest motiv nu am să încerc acum o apărare a unei cauze pierdute, dar am să prezint opiniile unor autori din epocă pentru a vedea de ce învingătorii scriu mereu istoria.

Charles Dickens nu i-a iubit deloc pe americani, mai ales după vizita făcută pe noul continent, iar proprietarii de sclavi (care alcătuiau un procent redus în populația Confederației) îi se pareau detestabili. În urma călătoriei a rezultat o carte, „American Notes for General Circulation”, primită prost de critică, dar mai ales de yankei. În Sud nu exista un interes prea mare pentru cărți, cu excepția celor semnate de Walter Scott, așa că probabil cartea a trecut neobservată.

La declanșarea războiului, Dickens, pasionat de cauze sociale, nu a mers la tema oficială a războiului pentru eliberarea sclavilor: „Așa cum arată lucrurile, și luând în considerare interesele părților și strigătele din lupte, există două motive pentru acest război. Uniunea înseamnă foarte multe milioane pierdute anual de Sud; secesiunea înseamnă pierderea aceluiași milioane de către Nord. Iubirea de arginți este cauza acestui război, ca și a multor altele rele. Cearta dintre Nord și Sud constă exclusiv într-o problemă fiscală”. Mai mult, se pare că exceptând primul an de război, Dickens a fost un susținător al cauzei Sudului.

Lordul Acton a fost poate unul din cei mai consistenti și coerenti liberali din toate timpurile, așa că angajarea sa emoțională, politică și filozofică de partea Confederației nu ar trebui să

starnasca mirare. "Capitularea lui Lee mi-a rupt inima", declara el dupa momentul Appomattox. Intr-o scrisoare adresata celebrului general sudist, Acton afirma ca esecul Sudului insemna, practic, extinctia unei lumi: "Am socotit ca purtati lupta libertatii noastre, a progresului nostru, a civilizatiei noastre; si jelesc pentru ceea ce s-a pierdut la Richmond mai profund decat bucuria a ceea ce a fost salvat la Waterloo". In opinia filozofului britanic, lupta Sudului era, in esenta, pentru guvernare locala impotriva imperiului.

Lysander Spooner, un individualist yankeu si anti etatist pur-sange, s-a remarcat in principal prin abolitionismul sau, mergand chiar pana la folosirea fortei fizice in cazuri private (de pilda, eliberarea lui John Brown). Totusi, odata cu inceperea razboiului, Spooner a denuntat fara echivoc actiunile Nordului si a aparat dreptul Sudului la secesiune. "Asupra voastra (a Nordului – n.r.), mai mult chiar, daca este posibil, asupra proprietarilor de sclavi (care au actionat in conformitate cu interesele, asociatiile si principiile recunoscute de proprietari de sclavi) apasa sangele acestui oribil, nenecesar si, in consecinta, vinovat razboi".

In aparenta, probabil cel mai neobisnuit sustinator al cauzei Sudului a fost **Pierre Joseph Proudhon**. Chiar daca singurul lucru pastrat si apreciat de modernitate din opera ganditorului francez este celebra butada "proprietatea este furt", Proudhon a fost un filozof politic mult mai flexibil si complex decat prezentarile de manual. Astfel, unul din principiile ferme ale sistemului sau il reprezenta federalismul, vazut drept unica posibilitate de protejare a drepturilor individuale in contextual statului modern. James Billington scrie: "Atat de adanc era atasamentul lui Proudhon pentru principiul federal incat s-a opus tuturor miscarilor la moda in anii 1860: unificarea Italiei, independenta Poloniei, partea Uniunii in Razboiul Civil American. A afirmat in fiecare caz ca politicieni nechibzuiti pur si simplu creau concentratii de putere mai mari si mai impersonale cu ajutorul sloganelor politice amagitoare"

Iar pentru a echilibra un pic balanta opiniilor legate de Razboiul de Secesiune am sa ofer in continuare un citat din faimosul ganditor rasist **Karl Marx**: "Oamenii muncii din Europa simt cu siguranta ca, asa cum Razboiul American de Independenta a initiat o noua era de ascensiune a clasei de mijloc, la fel va initia o noua epoca pentru clasa muncitoare Razboiul American impotriva Sclavagiei. E un semn al epocii ce va veni faptul ca Abraham Lincoln, fiul hotarat al clasei muncitoare, a fost ales sa conduca tara prin lupta neintrecuta pentru salvarea unei rase inlantuite si reconstructia unei lumi sociale. Lincoln nu este produsul unei revolutii populare. Acest plebeu, ce si-a facut drum in viata de la concasor in piatra la senator al statului Illinois, fara stralucire intelectuala, fara nicio trasatura de caracter mai speciala, fara importanta exceptionala- o persoana obisnuita de buna credinta, a fost plasat in frunte prin jocul fortelor sufragiului universal, fara constiinta marilor probleme aflate in joc".

Pledoarie pentru Dixie

Scris de Ninel Ganea

Miercuri, 22 Februarie 2012 01:44

In concluzie, cred ca relevanta unor astfel de opinii nu consta in simpla scormonire istorica. Intr-o lume ce apreciaza mult prea mult uniformitatea, birocratizarea si centralizarea e important de inteles de ce ganditori atat de diversi ca orientare politica, insa identici (exceptie Spooner) in anti modernitatea lor, au fost de partea “ultimei civilizatii non-materialiste a Occidentului”.{jcomments on}